

гимназия, пише Иречекъ, съ нейнитѣ дѣятелни учители българи и чехи, стана огнище на просвѣта за източно подбалканско.“ Споредъ Лавеле, единственитѣ въ цѣла Румелия двѣ гимназии — една въ Пловдивъ, а друга въ Сливенъ, сж наброявали до 1264 ученика.

Съгласно рапорта на директора на народното просвѣщение (прѣзь румелийско време) до главния управителъ на Източна Румелия, въ Сливенъ е имало и педагогически курсове. Така, прѣзь учебната 1881—1882 г. е имало единъ, а въ сжщия промежутъкъ — два учителски събора ((ср. „Наука“, год. II, стр. 475).

Прѣзь 1895 г. класическитѣ отдѣления при гимназията се закриватъ, отъ която година оставатъ само реалнитѣ.

Прѣзь учебната 1887—97 г. въ гимназията е имало 891 ученика, съ учителски персоналъ отъ 36 души (трети по брой слѣдъ София и Търново). Въ Дѣвическото уще прѣзь сжщата учебна година имало 422 ученика съ 14 души учителки и учители.¹⁾

По статистиката отъ 1895 г., въ Сливенска околия едно основно училище се пада на 700—800 жители. Тука е и най-голѣмъ процента на отношението между ученицитѣ къмъ ученичкитѣ (на 100 ученика се падатъ повече отъ 70 ученички). На едно училище се падатъ 90—100 ученика, а на единъ учителъ — 45—50 ученика. Отъ основнитѣ ученици въ Сливенския окръгъ прѣзь 1894—95 г. 11,064 сж дѣца на земледѣлци, 2,986 — на свободни професии, а 2,961 — на търговци и занаятчии. Въ околията на 100 учители се падатъ 25 учителки, а единъ учителъ—на 376—425 жители (Ср Албумъ отъ граф. статист. за осн. у-ща въ България прѣзь 1894—95, София, 1899). Прѣзь 1898 год. Народното събрание прие „законъ за инспекцията на класнитѣ и основни у-ща“, по който въ Сливенъ, като центръ на учебно окръжие, влизатъ 1) Слив. околия (включит. и административната Котленска околия), 2) Ямболска, 3) Каваклийска (ведно съ К. Агашка), 4) Бургашка (ведно съ Анхалиска) и 5) Карнобашка (ведно съ Айтошка административна околия).

За грижитѣ по прѣуспяването на учебното дѣло, въ общинитѣ се учрѣдили *училищни настоятелства*, които за

¹⁾ Една отъ дългогодишнитѣ учителки въ Слив. Дѣв. уще и негова директорка е Екатерина Димитрова, дъщеря на учителя и свещеникъ въ града Дим. Костовъ. Почнала е учителствуването си въ Градецъ (1875—1878), а слѣдъ освобождението идва въ Сливенъ, отъ тамъ въ Хасково, Пазарджикъ и Ямболъ, а прѣзь 1885—1887 г. въ Македония (Битоля), слѣдъ което се връща въ Сливенъ за директорка на мѣстното дѣв. уще. Починала на 28 февр. 1919 г. Братъ ѝ В. Димитровъ, слѣдъ като изкаралъ 4-я класъ въ Сливенъ (1880 г.), заминава за Загребъ и отъ тамъ се връща като гимназиаленъ учител (1883 г.) послѣдователно въ Карнобатъ, Пловдивъ и Сливенъ, а до 1904 г. директоръ на мѣстното петокласно, а слѣдъ това шестокласно дѣвическо уще. Днесъ покоенъ.